ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Radovana Havelce a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Tomáše Rychlého v právní věci žalobkyně **GIFF a. s.,** se sídlem Frýdlant nad Ostravicí, Slévárenská 272, zastoupené JUDr. Karlem Bockem, advokátem se sídlem Frýdek-Místek, Lidická 613, proti žalovanému **Ministerstvu životního prostředí**, se sídlem Praha 10, Vršovická 1442/65, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 24. 8. 2020, č. j. 8 A 105/2016-52,

takto:

I. Kasační stížnost se **zamítá**.

II. Žalovaný **je povinen** uhradit žalobkyni na nákladech řízení o kasační stížnosti částku 4 114 Kč k rukám jejího zástupce JUDr. Karla Bocka ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

[1] Rozhodnutím České inspekce životního prostředí, Oblastního inspektorátu Ostrava (dále jen „ČIŽP“) ze dne 17. 12. 2015, č. j. ČIŽP/49/OOO/SR01/1512187.004/15/VRS (dále také „rozhodnutí ČIŽP“) byla žalobkyni uložena pokuta ve výši 350 000 Kč za spáchání správního deliktu dle § 37 odst. 4 zákona č. 76/2002 Sb., o integrované prevenci a omezování znečištění, o integrovaném registru znečišťování a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o integrované prevenci“). Správního deliktu se žalobkyně dopustila tím, že neprovozovala zařízení v souladu s integrovaným povolením podle § 16 odst. 1 písm. a) zákona o integrované prevenci, jelikož postupovala v rozporu s provozním řádem *„Provozní řád Slévárna“*, č. 35467/2014/I, který jí byl uložen k plnění bodem 14 písm. a) výroku rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje ze dne 26. 6. 2014, č. j. MSK 35467/2014, kterým bylo vydáno integrované povolení. ČIŽP shledala rozpor s provozním řádem v pěti bodech, a to: 1) neudržováním čistého povrhu bez nánosu prachu na obslužných plochách příslušejících

zdrojům č. 103 a 401 a jejich odlučovacím zařízením, 2) nezajištěním řádného provozu zařízení pro měření tlakové ztráty (U-manometru) látkového filtru č. 008 Cipres zdroje č. 401, 3) neudržováním povrchu odlučovacího zařízení bez nánosů prachu a neprováděním jejich pravidelného čištění dle záznamů v provozní evidenci č. 103, 4) nevedením záznamů výsledků kontrol odsávacího traktu pro odlučování EIP 3 a 4 v evidenci zdroje č. 103 a 5) nevedením záznamů výsledků kontrol odsávacího traktu související technologie (zdroje č. 401) v provozní evidenci zdroje č. 401.

[2] K odvolání žalobkyně Ministerstvo životního prostředí (dále jen „žalovaný“) rozhodnutím ze dne 7. 4. 2016, č. j. 464/2580/16,18428/ENV, změnilo rozhodnutí ČIŽP tak, že snížilo původně uloženou pokutu ve výši 350 000 Kč na 270 000 Kč a změnilo vymezení doby spáchání jednotlivých správních deliktů tak, že text ve výroku I.: „*Ke spáchání správního deliktu uvedeného v bodech 1. A 2. došlo účastníkem řízení v době kontroly, tj. dne 26. 8. 2015. Ke spáchání správního deliktu, který je uveden v bodech 3., 4. a 5., došlo účastníkem řízení od 27. 6. 2014 do dne zahájení kontroly, tj. do 25. 8. 2015,*“ změnil na: „*Ke spáchání správního deliktu uvedeného v bodech 1., 2. a 3. došlo účastníkem řízení v době kontroly, tj. dne 26. 8. 2015. Ke spáchání správního deliktu, který je uveden v bodech 4. a 5., došlo účastníkem řízení od 27. 6. 2014 do dne předcházejícího zahájení kontroly, tj. do 25.8.2015.*“

[3] Rozhodnutí žalovaného napadla žalobkyně u Městského soudu v Praze žalobou. Ten rozsudkem ze dne 24. 8. 2020, č. j. 8 A 105/2016-52 žalobě vyhověl, rozhodnutí žalovaného zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

[4] Žalobkyně v podané žalobě vymezila čtyři žalobní námitky, a to: 1) nesprávnou právní kvalifikaci vytýkaného jednání, 2) neúměrnou výši uložené pokuty (a s tím spojenou nepřiměřenou tvrdost rozhodnutí), 3) nedostatečně zjištěný skutkový stav věci a 4) odlišný postup ČIŽP a žalovaného v případech skutkově srovnatelných s případem žalobkyně. Městský soud shledal oprávněnou pouze čtvrtou žalobní námitku.

[5] Žalobkyně konkrétně ve čtvrtém žalobním bodu namítala, že žalovaný i ČIŽP uplatnili odlišný postup ve skutkově podobných situacích, neboť pokuta jí uložená byla ve srovnání s těmito případy nepřiměřeně vyšší. Tato tvrzení podložila tiskovými zprávami publikovanými na webových stránkách ČIŽP, v nichž byly shrnuty jiné případy uložených sankcí na úseku ochrany životního prostředí; dle názoru žalobkyně z nich vyplývá, že ačkoliv v nich bylo přímo ohroženo a poškozeno životní prostředí, uložené sankce byly řádově nižší, než v jejím případě. Ve vyjádření k žalobě k této námitce žalovaný uvedl, že s výjimkou jednoho případu (pokuta uložená společnosti Z-Group Steel Holding, a.s. ve výši 250 000 Kč) byly žalobkyní uvedené případy natolik skutkově odlišné, že je není možné srovnávat. Dále uvedl, že „[v] *projednávaném případě je výsledná výše uložené sankce poněkud vyšší než v případě namítaném žalobcem, což však odpovídá konkrétním okolnostem stavu životního prostředí v místech spáchání správního deliktu. V projednávaném případě umístění předmětných zdrojů znečišťování ovzduší v aglomeraci Ostrava/Karviná/Frýdek-Místek jde o nejzatíženější region z hlediska kvality ovzduší, a to nejen v rámci ČR. Důvodnost rozdílu ve výši uložené sankce je tedy jednoznačně dána, a to aniž by nutně muselo jít o porušení zásady dle ustanovení § 2 odst. 4 správního řádu.*“

[6] Městský soud k této žalobní námitce předně odkázal na § 2 odst. 4 správního řádu, dle kterého správního orgány dbají, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly. Tuto zásadu jak ČIŽP tak i žalovaný dle názoru městského soudu porušili, uložili-li žalobkyni pokutu ve výši, která je zjevně odlišná od podobných případů, kterými se zabývali. Městský soud nesouhlasil s argumentací žalovaného, že uložení dvojnásobné pokuty je dostatečně odůvodněno lokalitou, kde se zařízení nachází. Uvedl, že „[s]*kutečnost, že provozované zařízení se nachází v silně průmyslové oblasti, kde dochází*

k nadprůměrnému znečištění ovzduší, nemůže sloužit jako kritérium pro výši pokuty. Jde o nepřezkoumatelné kritérium, neboť, jak správně podotknul žalobce, stejnou logikou by šlo odůvodnit zvýšenou pokutu v případě, že by šlo o oblast znečištěnou minimálně.“ K moderaci výše uložené pokuty dle § 78 odst. 2 soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“) městský soud nepřistoupil, neboť samotná výše pokuty byla určena na základě nezákonného postupu.

[7] Proti rozsudku městského soudu podal žalovaný (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

[8] V kasační stížnosti stěžovatel namítl, že městský soud zrušil jeho rozhodnutí na základě argumentace, která nebyla obsažena v odůvodnění jeho rozhodnutí ani rozhodnutí ČIŽP, ale byla uvedena až v jeho vyjádření k žalobě ze dne 8. 9. 2016. Zohlednění lokality, kde se zařízení žalobkyně nachází, nebylo ani jedním z orgánů bráno jako kritérium pro stanovení pokuty, což vyplývá z odůvodnění jejich rozhodnutí; tento argument zde užit nebyl a ani z obsahu těchto rozhodnutí jej nelze nikterak dovodit. Stěžovatel připustil, že formulace obsažena ve vyjádření k žalobě byla nevhodná, avšak trval na tom, že „*obsah vyjádření k žalobě nemá a nemůže mít vliv na obsah obou správních rozhodnutí*“. K tomuto odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 5. 2009, č. j. 1 Azs 20/2009-68 (všechna citovaná rozhodnutí tohoto soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz), dle něhož „*nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů je též rozsudek, v němž výtky soudu vůči správnímu orgánu nemají oporu ve správním spisu, či v provedeném dokazování před soudem a správním orgánem.*“ Z tohoto důvodu shledává napadený rozsudek nepřezkoumatelným.

[9] Dále stěžovatel uvedl, že ačkoliv ve vyjádření k žalobě uznal, že ze žalobkyní doložených šesti případů je projednávanému případu podobný jeden (uložení pokuty společnosti Z-Group Steel Holding, a.s.), v němž byla uložená sankce ve výši 250 000 Kč v odvolacím řízení snížena na 150 000 Kč, nelze přehlédnout, že ačkoliv se jednalo o totožnou skutkovou podstatu správního deliktu, tato je v zákoně o integrované prevenci definována značně široce a obecně, a proto lze jen obtížně najít případy, které by byly opravdu srovnatelné. Není možné srovnávat případy a vydávat je za totožné jen na základě shodného ustanovení zákona. Tuto úvahu stěžovatel jen doplnil ve vyjádření k žalobě o odkaz na stav životního prostředí v regionu, kde byl přestupek spáchán.

[10] Stěžovatel má za to, že se ČIŽP v prvoinstančním rozhodnutí zabýval relevantními kritérii pro stanovení pokuty dle § 38 zákona o integrované prevenci s ohledem na specifika daného případu. Stěžovatel v odvolacím řízení zkoumal, zda nevznikly nedůvodné rozdíly ve vztahu k obdobným případům v souladu se zásadou správní činnosti dle § 2 odst. 4 správního řádu. Protože neshledal odchýlení od této zásady, nebyl povinen tuto úvahu v odůvodnění dále rozvádět, jelikož není v moci správních orgánů, aby se v odůvodnění rozhodnutí obsáhle věnovaly všem obdobným případům. Stěžovatel dále zdůraznil, že námitka stěžovatele týkající se rozdílnosti obou konkrétních případů (projednávaného případu a případu společnosti Z-Group Steel Holding, a.s. - pozn. NSS) nemohla být v odvolacím řízení řádně projednána, jelikož nebyla žalobkyní uplatněna.

[11] Závěrem stěžovatel dodal, že umístění předmětného zdroje znečištění nebylo vzato v potaz jako okolnost rozhodná (přitěžující) pro stanovení výše pokuty, což také vyplývá z odůvodnění obou rozhodnutí, jelikož tyto skutečnosti nejsou v odůvodnění uvedeny. Tím spíše nebyly důvodem pro uložení pokuty ve dvojnásobné výši, než v případě společnosti Z-Group Steel Holding, a.s. Stěžovateli tudíž není zřejmé, jak má při novém projednání a rozhodnutí ve věci postupovat v souladu s výše uvedeným názorem městského soudu a při stanovení výše pokuty odhlédnout od okolnosti, kterou při rozhodování v odvolacím řízení nebral v úvahu.

[12] Žalobkyně ve vyjádření ke kasační stížnosti navrhla, aby byla kasační stížnost jako nedůvodná zamítnuta. Nesouhlasí zejména s tvrzením stěžovatele, že se jednalo pouze o *zmínku* ohledně lokality; má za to, že se stěžovatel snaží bagatelizovat obsah svých vyjádření učiněných před městským soudem. Dále upozornila, že vyjádření k žalobě a žalované rozhodnutí bylo podepsáno totožnou úřední osobou a je tedy evidentní, že se tato osoba řídila v obou případech stejnými myšlenkovými procesy při určení výše pokuty a při vyjádření k žalobě. K odkazovanému rozsudku č. j. 1 Azs 20/2009-68 uvedla, že v jeho odůvodnění je také uvedeno, že nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů je i rozsudek, v němž výtky soudu vůči správnímu orgánu nemají oporu mj. v provedeném dokazování před soudem. Dále žalobkyně zdůraznila, že podanou kasační stížností je uměle udržován protiprávní stav po dobu téměř 5 let a tudíž je zadržována i finanční částka, kterou uhradila jako pokutu. Zároveň stěžovatel v den podání kasační stížnosti předmětné řízení usnesením přerušil. V závěru žalobkyně městskému soudu vytkla, že nenavýšil výrok o nákladech řízení o daň z přidané hodnoty, ačkoliv zástupce žalobkyně je plátcem DPH. Proto požaduje, aby toto pochybení bylo napraveno Nejvyšším správním soudem, a to jak v řízení o kasační stížnosti, tak v řízení před městským soudem.

[13] V replice se stěžovatel vyjádřil k výtce žalobkyně týkající se závěrů plynoucích z rozsudku 1 Azs 20/2009-68. Dle jeho názoru žádné dokazování před městským soudem neproběhlo a samotným vyjádřením k žalobě není možné nahradit proces dokazování.

[14] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu podané kasační stížnosti a z důvodů v ní uvedených (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.). Ve věci přitom rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z ustanovení § 109 odst. 2, věty první s. ř. s.

[15] Kasační stížnost není důvodná.

[16] Nejprve se Nejvyšší správní soud zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti rozsudku městského soudu. Z konstantní judikatury Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu vyplývá, že má-li být soudní rozhodnutí přezkoumatelné, musí z něj být patrné, jaký skutkový stav vzal soud za rozhodný, jakým způsobem postupoval při posuzování rozhodných skutečností, proč považuje právní závěry účastníků řízení za (ne)správné a z jakých důvodů považuje argumentaci účastníků řízení za (ne)důvodnou (viz například nálezy Ústavního soudu ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97 a ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. I. ÚS 741/06, a rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 - 130, ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52, ze dne 1. 6. 2005, č. j. 2 Azs 391/2004 - 62, a ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008 - 75; rozhodnutí Ústavního soudu jsou dostupná z www.nalus.usoud.cz). Meritorní přezkum rozsudku je tak možný pouze za předpokladu, že se jedná o rozhodnutí srozumitelné, které je opřeno o dostatek relevantních důvodů, z nichž je zřejmé, proč soud rozhodl tak, jak je uvedeno v jeho výroku. Tato kritéria napadený rozsudek v nyní projednávané věci splňuje, neboť je z jeho odůvodnění zřejmé, jakými úvahami byl při posouzení věci v rozsahu žalobních bodů městský soud veden a k jakému závěru na jejich základě dospěl. Městský soud posoudil všechny žalobní námitky, odůvodnění napadeného rozsudku je srozumitelné a opřené o dostatek relevantních důvodů. Je z něj zřejmé, jaký skutkový stav vzal městský soud za prokázaný a proč rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku rozsudku.

[17] Nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku, respektive procesní vadu, která mohla mít vliv na zákonnost napadeného rozsudku, nelze spatřovat ani v tom, že městský soud rozhodnutí stěžovatele zrušil nikoli na základě posouzení úvah uvedených v jím vydaném rozhodnutí (či z důvodu jejich absence), ale na základě skutečností uvedených v jeho vyjádření k žalobě.

Důvodem zrušení rozhodnutí stěžovatele skutečně nebyla absence explicitních úvah o souladu ukládané pokuty s pokutami ukládanými ve srovnatelných případech (tj. nepřezkoumatelnost tohoto rozhodnutí), ale fakt, že ani stěžovatelem (dodatečně) předestřená argumentace k této otázce v rámci jeho procesní obrany (vyjádření k žalobě) věcně neobstála. Takovému myšlenkovému postupu soudu nelze principiálně ničeho vytknout.

[18] Nejvyšší správní soud pokládá za nezbytné nejprve zdůraznit, že případné porušení § 2 odst. 4 správního řádu představuje porušení jedné ze základních zásad správního řízení a způsobuje tak nezákonnost správního rozhodnutí, kterým je takové řízení završeno. Podle § 2 odst. 4 správního řádu platí, že správní orgán dbá *na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly důvodné rozdíly.* K otázce závaznosti správní praxe se Nejvyšší správní soud vyjádřil například v rozsudku ze dne 25. 4. 2006, č. j. 2 As 7/2005-86, v němž uvedl, „*že ne každé rozdílné posuzování obdobných situací musí nutně být libovůlí a neodůvodněně nerovným zacházením. Odchýlit se od určité správní praxe, jež se případně vytvořila, totiž správní orgán může, avšak zásadně pouze pro futuro, z racionálních důvodů a pro všechny případy, kterých se praxí zavedený postup správního orgánu dotýká*“.

[19] Argumentace stěžovatele v kasační stížnosti je postavena na premise, dle které správní orgány nejsou schopny při projednávání každého případu detailně zkoumat všechny obdobné případy a následně popisovat, v čem se vzájemně podobají a liší a jaký vliv mají zjištěné rozdíly na výši uložené pokuty. Tvrdí, že v rámci odvolacího řízení nicméně zkoumal, zda výše pokuty uložená prvostupňovým rozhodnutím nezakládá nedůvodné rozdíly oproti srovnatelným případům; jelikož takový nesoulad neshledal, dále se k této problematice v odůvodnění svého rozhodnutí nevěnoval. Tento postup ovšem, jak již bylo uvedeno výše, městský soud stěžovateli nevytýkal, a za akceptovatelný jej považuje i kasační soud. Lze souhlasit s názorem, že není-li v řízení uplatněna konkrétní námitka týkající se odlišného postupu v obdobných případech, nelze po správním orgánu spravedlivě požadovat, aby v odůvodnění svého rozhodnutí prováděl z vlastní iniciativy komparace posuzované věci s jinými případy. Pokud by byly správní orgány nuceny při ukládání sankce vždy explicitně popisovat srovnatelné případy, vysvětlovat v čem se s projednávanou věcí shodují a v čem se odlišují, a jak byly případně zjištěné odlišnosti zohledněny při ukládání sankce, docházelo by tím nepochybně ke zbytečným průtahům v řízení a tím k porušení zásady rychlosti řízení ve smyslu § 6 odst. 1 správního řádu. Neexistence této povinnosti ovšem neznamená, že takovou úvahu správní orgány nemusí provést alespoň tacitně.

[20] Právě tuto (explicitně nevyjádřenou) úvahu však musí být správní orgán schopen předestřít a obhájit alespoň v řízení před soudem, je-li v žalobě namítáno nerovné zacházení žalobce ve srovnání s jinými subjekty ve srovnatelném postavení (tj. porušení § 2 odst. 4 správního řádu). Sluší se v této souvislosti poznamenat, že není porušením principu subsidiarity soudní ochrany, vyjádřeného obecně v § 5 s. ř. s., pokud žalobce uplatní u soudu námitku, kterou nevznesl v průběhu správního řízení (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 8. 2008, čj. 7 Afs 54/2007-62).

[21] V nyní posuzované věci stěžovateli nic nebránilo, aby své úvahy o souladu postupu prvoinstatnčního orgánu s požadavky § 2 odst. 4 správního řádu předestřel soudu; pokud by tak učinil a jeho úvahy by byly soudem shledány za akceptovatelné, nebyl by důvod jeho rozhodnutí rušit. Stěžovatel této možnosti využil v rámci svého vyjádření k žalobě, městský soud však jeho úvahy neakceptoval a srozumitelně vyložil, proč (viz odst. [50] odůvodnění napadeného rozsudku). Za situace, kdy soud odmítl relevanci stěžovatelem uváděných úvah o souladu správních rozhodnutí s požadavky § 2 odst. 4 správního řádu, nebyla vyvrácena žalobní argumentace tvrdící opak; logickým důsledkem pak bylo zrušení rozhodnutí stěžovatele

se závazným pokynem, aby se v novém rozhodnutí ve věci zabýval všemi zákonnými požadavky, které musí být zohledněny při ukládání pokuty.

[22] Namítá-li v této souvislosti stěžovatel, že ze závazného právního názoru městského soudu není zřejmé, jak má v dalším řízení při přezkoumání přiměřenosti uložené pokuty postupovat, jde o argumentaci zcela lichou. Městský soud v odst. [52] odůvodnění svého rozsudku uvedl, že žalovaný (stěžovatel) bude v dalším řízení znovu rozhodovat *„o výši udělené pokuty v souladu s uvedeným názorem městského soudu a veškerými zákonnými požadavky kladenými na správní orgány při rozhodování o výši pokuty"*. V kontextu důvodu pro zrušení rozhodnutí stěžovatele je tak zřejmé, že měl městský soud na mysli zejména soulad postupu prvoinstančního orgánu s § 2 odst. 4 správního řádu, to znamená, že jeho úkolem bude provést explicitní úvahu, zda: (i) existují skutkově a právně srovnatelné případy s případem žalobkyně, o kterých již bylo v minulosti rozhodnuto; pokud tomu tak je, (ii) zda existují relevantní rozdíly ve výši uložené sankce, a konečně (iii) zda za této situace lze nalézt důvody, pro které lze zjištěné rozdíly považovat za odůvodněné. Tento závazný právní názor Nejvyšší správní soud plně aprobuje.

[23] Lze proto uzavřít, že kasační důvod ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., naplněn není.

[24] Pokud jde o zbývající kasační argumentaci stěžovatele, tu Nejvyšší správní soud hodnotí jako zcela nekonzistentní a vzájemně si odporující. Tvrzení uvedené ve vyjádření k žalobě, že sankce zohledňovala lokalitu umístění kontrolovaného zřízení (Ostrava/Karviná/Frýdek-Místek), čímž se daná věc odlišovala od případů, na které poukazovala žalobkyně, stěžovatel v kasační stížnosti popírá s tím, že toto kritérium bylo jen nevhodně zmíněno a při stanovení pokuty se jím neřídil. Rovněž v otázce srovnatelnosti případu stěžovatele s jinými případy, ve kterých ČIŽP, potažmo stěžovatel, rozhodovali, je argumentace v kasační stížnosti diametrálně odlišná. Zatímco ve vyjádření k žalobě stěžovatel uvedl, že s případem žalobkyně je z šesti jím uvedených případů srovnatelný jediný (rozhodnutí ve věci společnosti Z-Group Steel Holding, a.s.), v kasační stížnosti již uvedl, že je extrémně náročné nalézt dva srovnatelné případy, neboť skutková podstata daného přestupku je v zákoně o integrované prevence stanovena široce a obecně. Stěžovatel tak nejdříve uznal, že případ společnosti Z-Group Stell Holding, a. s. byl s nyní posuzovaným případem srovnatelný, následně však toto tvrzení zcela relativizuje. Konečně, stěžovatel v kasační stížnosti opakuje, že se při svém rozhodování zabýval souladem prvoinstančního rozhodnutí s § 2 odst. 4 správního řádu, neuvádí však, jakými úvahami byl veden (úvahy týkající se umístění kontrolovaného zařízení popírá, jiné úvahy nenabízí). Uvedená argumentace je tedy nedůvodná.

[25] S ohledem na všechny výše uvedené skutečnosti dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 *in fine* s. ř. s. zamítl.

[26] Závěrem Nejvyšší správní soud k upozornění žalobkyně týkajícímu se nesprávného výroku o náhradě nákladu řízení v napadeném rozsudku, kdy městský soud nenavýšil náhradu nákladů o příslušnou daň z přidané hodnoty, ačkoliv je její právní zástupce žalobce plátcem DPH, uvádí, že není oprávněn ve svém rozsudku změnit výrok rozsudku městského soudu o nákladech řízení. Žalobkyni nicméně nic nebrání v tom, aby na tuto skutečnost městský soud upozornila, neboť soud může o dalších nákladech řízení, o kterých dosud nebylo rozhodnuto, rozhodnout i dodatečně, samostatným usnesením.

[27] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1, věty první s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel byl v řízení o kasační stížnosti

procesně neúspěšný, právo na náhradu nákladů řízení mu proto nenáleží. Právo na náhradu nákladů řízení tak má procesně úspěšná žalobkyně.

[28] Náklady žalobkyně jsou tvořeny částkou 3 100 Kč za jeden úkon právní služby jejího zástupce (vyjádření ke kasační stížnosti) podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“). Přiznána byla též náhrada hotových výdajů zástupce, která činí dle § 13 odst. 3 advokátního tarifu 300 Kč za úkon právní služby. Celkem tak jsou náklady zastoupení tvořeny částkou 3 400 Kč. Jelikož advokát uvedl a doložil, že je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se uvedená odměna o částku odpovídající této dani. Celkovou částku 4 114 Kč představující náhradu nákladů řízení je stěžovatel povinen zaplatit žalobkyni do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jejího právního zástupce.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 15. června 2022

Mgr. Radovan Havelec
předseda senátu